

Keskkonnaministeerium
Narva mnt 7a
15172 Tallinn

Teie 14.06.2021 nr 1-4/21/3097

Meie 05.08.2021 nr 4/165

Arvamuse avaldamine jäätmeseaduse, pakendiseaduse ja tubakaseaduse muutmise seaduse eelnõu kohta

Lugupeetud Tõnis Mölder!

Eesti Kaubandus-Tööstuskoda (edaspidi: Kaubanduskoda) tänab Keskkonnaministeeriumit võimaluse eest avaldada arvamust jäätmeseaduse, pakendiseaduse ja tubakaseaduse muutmise seaduse eelnõu (edaspidi: Eelnõu) kohta, millega võetakse Eesti õigusesse üle Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv (EL) 2019/904 teatavate plasttoodete keskkonnamõju vähendamise kohta (edaspidi: Direktiiv).

Kaubanduskoda toetab igati Eelnõu peamist eesmärki vähendada ühekordselt kasutatavate toidupakendite ja joogitopside kasutamist ning edendada korduskasutuspakendite kasutamist. Samas näeme Eelnõus mitmeid problemaatilisi kohti, millele järgnevalt tähelepanu juhtime ning esitame omapoolsed muudatusettepanekud.

1. Ühekordselt kasutatava plastist toidupakendi definitsioon (Eelnõu § 2 p 2)

Eelnõu § 2 p 2 täiendab pakendiseadust muu hulgas ühekordselt kasutatava plastist toidupakendi definitsiooniga: toidupakend, mis on kaanega või kaaneta anum, millest pakutakse tarbimiseks kohapeal või kaasavõtmiseks valmistoitu, mida tavaliselt tarbitakse anumast ja mida ei pea töötleva.

Seletuskirja (lk 21) kohaselt ei loeta toidupakendiks muu hulgas rohkem kui ühe inimese portsjonit sisaldavat pakendit või ühe inimese portsjonit sisaldavat toidupakendit, mida müüakse rohkem kui ühe kaupa. Selline selgitus on kirjas ka Direktiivi põhjenduste punktis 12. Samas Eelnõus ei ole sellist erisust välja toodud. Leiame, et nii oluline täpsustus peab olema välja toodud Eelnõus, mitte seletuskirjas. Näiteks Eelnõu kohaselt oleks toidupakendiks ka 4,5-liitrine plastist jäätisepakend, kuid seletuskirja kohaselt ei ole see toidupakend.

Kaubanduskoja ettepanek:

Pakendiseadusesse tuleb õigusselguse tagamise eesmärgil lisada säte, et toidupakendiks ei loeta rohkem kui ühe inimese portsjonit sisaldavat pakendit või ühe inimese portsjonit sisaldavat toidupakendit, mida müüakse rohkem kui ühe kaupa.

2. Toidupakendile 0,50-eurose müügihinna kehtestamine (Eelnõu § 2 p 4)

Viidatud säte täiendab pakendiseaduse § 5 lõiget 2 selliselt, et ühekordselt kasutatavale toidupakendile, millesse pakendatav toit on mõeldud kohe tarbimiseks ja mis ei vaja töötlemist, ja joogitopsile, mis on mõeldud müügipakendisse pakendamata joogi kaasa müümiseks, peab pakendiettevõtja müügikohas kehtestama müügihinna, mis ei ole väiksem kui 0,50 eurot. Lisaks näeb Eelnõu ette, et ühekordselt kasutatava toidupakendi ja joogitopsi hind peab olema müügikohas tarbijale nähtavas kohas ja selgesti arusaadav.

Kaubanduskoda näeb viidatud sätte osas mitmeid probleemseid kohti:

- Esiteks jääb ebaselgeks, mida loetakse viidatud sättes toidupakendiks. Kas selle sätte alla lähevad kõik ühekordselt kasutatavad toidupakendid või üksnes ühekordselt kasutatavad plastist toidupakendid? Kui ainult plastist toidupakendid, siis kas tegemist on toidupakenditega Eelnõu § 2 p 2 tähenduses? Hetkel on Eelnõu § 2 p 2 ja § 2 p 4 sõnastustes toidupakendil mõnevõrra erinev tähendus.
- Teiseks on 0,50-eurone pakendi müügihind paljude toitude osas ebaproportsionaalselt kõrge tasu. Näiteks kui väikese jogurti hind on 0,55 eurot ja sellele lisandub müügipakendi hind 0,50 eurot, siis muutub jogurti lõpphind ligi kaks korda kallimaks. Isegi kui toidupakendi all on peetud silmas Eelnõu § 2 p-s 2 sisalduvat toidupakendit, suurendab plaanitav muudatus väga paljude igapäevaste toiduainete hinda. Paljude toiduainete puhul puudub täna tarbijal ka võimalus kasutada oma korduskasutatavat pakendit või osta sama toodet müügikohas korduskasutatavast pakendist. Seega on muudatuse jõustumise korral paljude toiduainete hinnatõus vältimatu. See tuleks selgelt ka Eelnõus ja seletuskirjas välja tuua.
- Eelnõu seletuskirjas ei ole mõjude analüüsi osas hinnatud, millist mõju avaldab plaanitav muudatus toiduainete hindadele ning milline on muudatuse mõju väiksema sissetulekuga inimestele.
- Ühe murekohana näeme seda, et Eelnõu võimaldab näidata 0,5-eurost pakendi hinda nii, et toote lõpphind ei suurene. Näiteks kui täna on väikese jogurti hind 0,55 eurot, siis edaspidi saaks müügikohas näidata, et jogurti hind on 0,05 eurot ja müügipakendi hind 0,50 eurot ning kokkuvõttes on toote lõpphind endiselt 0,55 eurot.

Kaubanduskoja ettepanek:

Teeme ettepaneku jätta Eelnõust välja sätted, mis täiendavad pakendiseaduse § 5 lg 2 p-ga 4 ja 5. Kui seda ettepanekut ei ole võimalik arvesse võtta, siis palume kitsendada toidupakendi mõistet ning vähendada vähemalt kümme korda toidupakendi 0,50-eurost müügihinda.

3. Korduskasutuspakendid (Eelnõu § 2 p 5)

Eelnõu § 2 p 5 täiendab pakendiseaduse §-i 5 muu hulgas lõigetega 4 ja 5 järgmises sõnastuses:

„(4) Pakendiettevõtja peab müügikohas pakkuma lõppkasutajale või tarbijale võimalust osta toitu, mis on mõeldud kohe tarbimiseks ja mis ei vaja töötlemist, ja müügipakendisse pakendamata jooki müüja pakutavas korduskasutuspakendis.

(5) Pakendiettevõtja on kohustatud müügikohas lõppkasutajale või tarbijale kaasa müüma toitu, mis on mõeldud kohe tarbimiseks ja mis ei vaja töötlemist, ja müügipakendisse pakendamata jooki korduskasutuspakendis.“

Kaubanduskoda peab õigeks lähenemist, et ühekordselt kasutatava toidupakendite hulka tuleb vähendada ning senisest rohkem tuleb kasutada korduskasutuspakendit. Samas olme vastu Eelnõus väljapakutud lahendusele seoses korduskasutuspakenditega järgnevatel põhjustel:

- Jääb ebaselgeks, millist toitu võib alates 1. jaanuarist 2026 müüa üksnes korduskasutuspakendis. Kui lähtuda eelnevalt viidatud sätte grammatilisest tõlgendusest, siis kohaldub see nõue väga paljudele toitudele: näiteks leivale, saiale, kondiitritoodetele, maiustustele, paljudele piimatoodetele (nt juustud, jogurtid, kohukesed, kohupiim), paljudele liha- ja kalatoodetele (nt konservid, viinerid, singid, vorstid), osadele puu- ja köögiviljadele ning erinevatele muudele valmistoitudele (nt salatid, magustoidud). Nimekiri toitudest, millele hakkab kohalduma korduskasutuspakendi nõue, peaks olema võimalikult selge nii pakendiettevõtjate, kaubandusettevõtjate, tarbijate kui ka järelevalveasutuste jaoks. Seletuskirjas on uue nõude sisu väga napilt selgitatud ja sellest jääb õigusselguse tagamiseks väheks.
- Majanduslike mõjude analüüs on väga pealiskaudne. Seletuskirjas (lk 35) on üksnes välja toodud, et plaanitava muudatusega võivad ettevõtetele kaasneda kulud, mis on seotud korduskasutuspakendi kasutuselevõttuga ja korduskasutuspakendi ringlussüsteemi loomisega või liitumisega juba olemasoleva korduskasutuspakendi ringlussüsteemiga. Lisaks on seletuskirjas mainitud, et juba praegu on Eesti turul olevate näidete puhul leitud, et korduskasutuspakendile üleminek võib ettevõtetele kaasa tuua kulude vähenemise.

Kaubanduskoja hinnangul suurenevad muudatuse jõustumisel ettevõtete kulud märgatavalt, eriti sellisel juhul, kui uus nõue rakendub väga paljudele toitudele. Seletuskirjas ei ole üldse välja toodud, et muudatuse tulemusena võivad suurenevad kulud ka toiduainetööstuses, sest paljude toitude pakendamisliine tuleb ümber kohandada, et toitu saaks pakendada korduskasutuspakendisse. Lisaks võivad suurened veokulud, kui suureneb pakendite kaal või ruumala. Kulude kasv toimub ilmselt ka jaekaubanduses, kus tuleb toiduriieid ümber kohandada. Lisaks kaasnevad kulud korduskasutuspakendite süsteemi väljatöötamise ja juurutamisega. Täna on teatud lahendused olemas, kuid need ei ole kindlasti piisavad selleks, et aastal 2026 saaks näiteks kohukest, tuunikalakonservi või viinereid müügikohas pakkuda üksnes korduskasutuspakendis. Seletuskirjas puudub hinnang ka selle kohta, kui suure hinnatõusu plaanitav muudatus kaasa toob ning kuidas see mõjutab inimeste toimetulekut.

- Nõue võib minna vastuollu kaupade vaba liikumise põhimõttega. Kui Eesti kehtestab ainukese riigini paljude valmistoitute osas korduskasutuspakendi nõude, siis takistab see meie hinnangul olulisel määral teistes ELi riikides toodetud toitude müüki Eestisse, kui teistes riikides pakendatakse neid tooteid ühekordselt kasutatavatesse pakenditesse.
- Korduskasutuspakendi nõue ei tulene otseselt Direktiivist. Kuna Direktiiv ei näe Eestile ette korduskasutuspakendi nõude kehtestamist nii paljude valmistoitute osas, siis on mõistlik Eestil sellest kohustusest loobuda. Meile teadaolevalt ei plaani ka ükski teine liikmesriik nii laiaulatuslikult korduskasutuspakendi nõuet kehtestada.
- Küsitav on, kas täna on olemas taskukohased tehnoloogiad, mis võimaldavad nii paljude valmistoitute osas korduskasutuspakendit kasutusele võtta. Seletuskirjas puudub selle kohta igasugune info.

Kaubanduskoja ettepank:

Kuna korduskasutuspakendi nõude kehtestamisega kaasneb mitmeid riske ning selle meetme osas ei ole tehtud põhjalikku analüüsi, siis tuleb Eelõust jätta välja pakendiseaduse § 5 täiendamine lõigetega 4 ja 5.

Keskkonnaministerium peaks koostöös erinevate osapooltega otsima võimalusi, kuidas võtta kasutusele rohkem korduskasutuspakendeid. Selleks võiks luua eraldi töörühma. Kaubanduskoda toetab korduskasutuspakendi nõude kehtestamist järgmisi põhimõtteid:

- **Esialgu võiks korduskasutuspakendi nõue kehtida väheste toitude osas, et oleks võimalik testida erinevaid alternatiive ja leida lõppkokkuvõttes kõige efektiivsem lahendus.**
- **Esimeses etapis võiks jätta tarbijatele võimalus valida kolme alternatiivi vahel: 1) tarbija võib soovi korral kasutada müügikohas oma pakendit 2) tarbija ostab toidu ühekordselt kasutatavas pakendis ja maksab pakendi eest täiendavat tasu 3) tarbija ostab toidu korduskasutuspakendis.**
- **Riik võiks ette näha toetusmeetmed, mis toetaksid korduskasutuspakendite teenuse väljatöötamist. Täna on meile teadaolevalt mitmed toetusmeetmed suunatud korduskasutuspakendi tootjatele, mitte aga teenusepakkujatele.**

4. Müügikoha territooriumil pakendijäätmete liigiti kogumine (Eelnõu § 2 p 11)

Eelnõu täiendab pakendiseaduse § 20 lõiget 2 selliselt, et pakendiettevõtja peab tagama müügikoha territooriumil pakendijäätmete liigiti kogumise võimaluse pakendatud kauba lõppkasutajale või tarbijale.

Kaubanduskoda on sellele muudatusel vastu järgmistel põhjustel:

- Direktiivist ei tulene pakendiettevõtjale otsest kohustust tagada müügikoha territooriumil pakendijäätmete liigiti kogumise võimalus. Seletuskirjas (lk 26) on toodud välja, et see nõue tuleneb Direktiivi art 8 lõikest 2. Viidatud säte ei näe ette sellist kohustust. Direktiivi art 8 lg 2 kohaselt peab pakendiettevõtja kandma teatud kulud seoses ühekordselt kasutatavate plasttoodetega, kuid mitte tagama

liigiti kogumise võimalust müügikohas. Kuna juba kehtiv pakendiseadus ning ka Eelnõu sisaldavad mitmeid punkte Direktiivi art 8 lg-st 2 tuleneva kohustuse täitmiseks, siis ei pea Kaubanduskoda hädavajalikuks Eelnõu § 2 p 11 lisamist pakendiseadusesse. Ka ilma selle sätteta on pakendiseadus meie hinnangul kooskõlas Direktiivi art 8 lg-ga 2.

- Plaanitava muudatusega ei kaasne märkimisväärset positiivset mõju. Kaubanduskoda nõustub seletuskirjas (lk 27) väljatooduga, et juba hetkel toimub paljude pakendiettevõtete müügikohtade territooriumitel pakendi ja pakendijäätmete tagasivõtmine ja jäätmete liigiti kogumine, sealhulgas paiknevad taaskasutusorganisatsioonide avalikud pakendijäätmete kogumiskohad müügikohtade territooriumitel. Seega puudub suur vajadus muudatuse järele. Samas ei nõustu me seletuskirjas (lk 37) toodud mõju hinnanguga, et kavandatava meetmega väheneb prügistamise tõenäosus, kuna tarbijatele luuakse jäätmete äraviskamiseks rohkem võimalusi. Kuna juba täna on enamikes müügikohtades prügikastid olemas, siis on plaanitava muudatuse mõju loodusele marginaalse tähtsusega.
- Uue kohustusega suurenevad pakendiettevõtjate kulud. Eelkõige suurenevad kulud olukorras, kus müügikoha territooriumile tuleb üks või mitu suuremat avalikku pakendikonteinerit. Senine praktika on näidanud, et inimesed viivad avalikesse konteineritesse ja nende juurde lisaks pakendijäätmetele ka muid jäätmeid, nt mööbel, ehitus- ja lammutusjäätmed jne. Kui avalik konteiner asub müügikoha territooriumil, siis peab müügikoht tagama ka konteineri ümbruse korrashoiu. Samas ei soovi müügikoht, taaskasutusorganisatsioon ega laiemalt pakendiettevõtjad kanda mittepakendijäätmete käitlemisega seotud kulusid. Need kulud peaksid lasuma kohalikul omavalitsusel. Eelnõu kahjuks sellist lahendust ette ei näe.
- Kaubanduskoda ei ole veendunud, et järelevalveasutustel on piisavalt ressursi teostada järelevalvet uue nõude üle. Kavandatava muudatuse osas on järelevalvekohustus kohalikel omavalitsustel, Keskkonnaametil ning Tarbijakaitse ja Tehnilise Järelevalve Ametil. Seletuskirjas ei ole aga välja toodud, et plaanitava muudatusega suurenevad järelevalveasutuste ressursid. Kuna juba täna ei ole erinevad järelevalveasutused saanud hästi hakkama järelevalvega jäätme- ja pakendivaldkonnas, siis võib juhtuda, et muudatuse jõustumisel ei hakata üldse selle kohustuse täitmist ressursi puudusel kontrollima. Sellisel juhul ei mõistlik uut kohustust üldse kehtestada.
- Kohustus tagada oma müügikoha territooriumil pakendijäätmete liigiti kogumine peab olema pakendiettevõtjale võimalus, mitte seadusest tulenev kohustus. Nõustume, et osades müügikohtades on hädavajalik, et seal oleks eraldi prügikast pakendijäätmete kogumiseks. Eelkõige on see mõistlik kohtades, kus müügikohas tekivad koheselt ka pakendijäätmed, nt kiirtoidukohad. Samas on Eestis ka palju selliseid müügikohti, mille juures ei teki koheselt pakendijäätmeid või neid tekib väga väikeses koguses. Ja nendes olukordades ei ole mõistlik pakendiettevõtjalt kohustuslikus korras nõuda pakendijäätmete konteinerit müügikohas. Seega toetame lähenemist, et pakendiettevõtja saab koostöös taaskasutusorganisatsiooniga otsustada, milline on kõige mõistlikum viis

pakendijäätmete kokku kogumiseks, et täita pakendiseadusest tulenevaid nõudeid.

Kaubanduskoja ettepanek:

Eeltoodud põhjustel palume Eelnõust jätta välja § 2 p 11.

5. Laiendatud tootjavastutuse põhimõte (Eelnõu § 2 p 6)

Eelnõu täiendab pakendiseaduse § 12¹ lõigetega 4¹–4³ järgmises sõnastuses:

„(4¹) Pakendiettevõtja, kes laseb turule ühekordselt kasutatavaid plasttooteid, on kohustatud kandma lisaks järgmised kulud:

1) mis on seotud avalikesse kogumissüsteemidesse äravisatud asjaomastest pakenditest tekkinud jäätmete kogumise, sealhulgas taristu ja selle käitamise ning nende pakendijäätmete edasise veo ning käitlemisega;

2) asjaomastest pakenditest tekkinud prügi koristamise ning selle edasise veo ja käitlemise kulud.

(4²) Käesoleva paragrahvi lõikes 4¹ kirjeldatud kulud ei tohi ületada kulusid, mis on vajalikud nimetatud lõigetes osutatud teenuste kulutõhusaks osutamiseks.

(4³) Valdkonna eest vastutav minister kehtestab määrusega käesoleva paragrahvi lõikes 4¹ sätestatud kulude ühetaoliseks arvutamiseks kulude arvutamise meetodika.“

Selle sättega võetakse Eesti õigusesse üle Direktiivi art 8 lg-d 2 ja 4. Samas Direktiivi art 8 lg-s 4 on kirjas, et sättes viidatud kulud määratakse kindlaks läbipaistval viisil asjaomaste osalejate vahel. Lisaks on Direktiivis kirjas, et prügikoristamiskulude puhul piirduakse avaliku sektori asutuste või nende nimel tehtava tegevusega. Arvutusmeetodika töötatakse välja viisil, mis võimaldab prügikoristamiskulusid proportsionaalsel viisil kindlaks määrata. Eelnõu ei lisa viidatud lauseid pakendiseadusesse. Samas Eelnõu § 1 p 7 lisab samad laused jäätmeseadusesse.

Kaubanduskoja ettepanek:

Palume ühtlustada Eelnõu § 1 p 7 ja § 2 p 6 sõnastused selliselt, et mõlemad sätted võtaksid Direktiivi art 8 lg 4 ühesuguselt Eesti õigusesse üle. Kaubanduskoda toetab Eelnõu § 1 p-s 7 väljapakutud sõnastust.

Lisaks palume selgitada, kuidas täpsemalt toimub prügikoristamiskulude hüvitamine. Kui näiteks kohalik omavalitsus kannab prügikoristamiskulud, siis kas hiljem nõuab omavalitsus need kulud sisse pakendiettevõtjalt või taaskasutusorganisatsioonidelt. Kui taaskasutusorganisatsioonidelt, siis kust saab taaskasutusorganisatsioon infot, kui palju on pakendiettevõtja lasknud turule ühekordselt kasutatavaid plasttooteid. Eelnõu kohaselt esitavad pakendiettevõtjad selle info pakendiregistrile.

6. Erisus väiksematele pakendiettevõtjatele (Eelnõu § 2 p 16)

Eelnõu § 2 p 16 tunnistab kehtetuks pakendiseaduse § 20 lg 7, mille tulemusena kaob seadusest erisus pakendiettevõtjatele, kes lasevad turule kaupa plastist pakendis, mille mass on alla 100 kilogrammi aastas, ja muust materjalist pakendis, mille mass on alla 200 kilogrammi aastas. Muudatusega kaasneb paratamatult küsimus selle proportsionaalsusest ja ressurssidest sh järelevalve teostatavusest, mida täna ei ole

seletuskirjas puudutatud. Samuti oleks kohane välja tuua selgemalt põhjused, miks muudatust kavandatakse ja kust selline ettepanek on tulnud, kui varasemalt on poliitiline tahe olnud teistsugune.

Kaubanduskoja ettepanek:

Kuna plaanitav muudatus võib potentsiaalselt mõjutada tuhandeid väikseid pakendiettevõtjaid, siis tuleb sellest muudatusest eelnevalt teavitada sihtgruppi ning hinnata ka kaasnevate kulude mahtu nii ettevõtjatele kui järelevalvele. Loodame, et Keskkonnaministeerium või Keskkonnaamet plaanib teha sihtgrupi hulgas teavitustööd enne muudatuse jõustumist. Lisaks soovime teada, kas ja kuidas hakkab järelevalveasutus kontrollima selle nõude täitmist.

7. Ühekordselt kasutatavate plasttoodete tarbimise üle arvestuse pidamine (Eelnõu § 2 p 22)

Eelnõu § 2 p 22 kohaselt on pakendiettevõtja kohustatud pidama arvestust oma müügikohas lõppkasutajale ja tarbijale müüdavate ühekordselt kasutatavate plastist joogitopside ja toidupakendite kohta ning esitama andmed pakendiregistrisse.

Kaubanduskoja ettepanek:

Palume seletuskirjas täpsustada, kes peab seda kohustust täitma. Näiteks kui toiduainetööstus müüb toitu, mis on pakendatud ühekordselt kasutatavasse plastist toidupakendisse sajale erinevale jaekaubandusettevõttele, kes omakorda müüb toidu lõppkasutajale ja tarbijale, siis kas arvestuse pidamise kohustus on toiduainetööstusel või igal jaekaubandusettevõtjal, kes toiduainetööstuse toodangut müüb.

8. Probleemtooteregistrisse andmete esitamine (Eelnõu § 1 p-d 5 ja 12)

Eelnõu § 1 p 5 lisab probleemtoodete hulka filtriga tubakatooted ja koos tubakatoodetega kasutamiseks turustatavad filtrid. Eelnõu § 1 p 12 täiendab muu hulgas jäätmeseadust §-ga 136¹⁷, mis näeb ette, et probleemtooteregistris registreerimise ja probleemtooteregistrisse andmete esitamise kohustus filtriga tubakatoote ja tubakatoote kasutamiseks turustatud filtri tootjale rakendub 05.01.2023.

Kaubanduskoja ettepanek:

Praegu esitavad ettevõtjad nii Maksu- ja Tolliametile kui ka Statistikaametile andmed tubakatoodete koguste kohta. Soovime teada, kas probleemtooteregistrisse tuleb ettevõtjatel esitada samad andmed. Kui andmete koosseis erineb, siis palume erisused välja tuua seletuskirjas. Kui olemasolevatest andmetest piisab, siis võiks olemasolevad andmed automaatselt üle kanda probleemtooteregistris. Selline lahendus vähendaks ettevõtjate halduskoormust ja oleks kooskõlas andmete ühekordse küsimise põhimõttega.

9. Jäätmete kogumise taristu rajamisega seotud kulud (Eelnõu § 1 p 7)

Eelnõu § 1 p 7 täiendab jäätmeseadust §-ga 25², mille lg 1 kohaselt on niisutatud pühkepaberi tootja, õhupalli tootja ja filtriga tubakatoote ja koos tubakatoote kasutamiseks turustatud filtri tootja kohustatud kandma muu hulgas avalikesse

kogumissüsteemidesse ära visatud asjaomasest tootest tekkinud jäätmete kogumise, sealhulgas taristu ja selle käitamise ning nende jäätmete edasise veo ja käitlemise kulud. Viidatud sätte lg 2 näeb ette, et filtriga tubakatoote ja koos tubakatootega kasutamiseks turustatud filtri tootja peab kandma ka kulud, mis on seotud filtriga tubakatoodete ja tubakatoodetega kasutamiseks turustatud filtri tarbimisel tekkivate jäätmete kogumise taristu rajamisega kohtades, kus prügistamise tõenäosus on suur.

Viidatud sättest tuleneb, et nii lg 1 kui ka lg 2 kohaselt tuleb filtriga tubakatoote ja koos tubakatootega kasutamiseks turustatud filtri tootjal kanda jäätmete kogumise taristu rajamisega seotud kulud.

Kaubanduskoja ettepanek:

Palume seletuskirjas selgitada, mille poolest erineb lg-s 1 ja 2 sätestatud kohustus kanda jäätmete kogumise taristu rajamisega seotud kulud. Kui erisus puudub, siis palume viidatud sättest jätta välja lg 2.

10. Eelnõu § 3 p 3

Eelnõu § 3 p 3 muudab tubakaseaduse § 22 lõike 3¹ punkti 4 ja sõnastab selle järgmiselt: “4) tubakatoote või tubakatootega seonduva toote müügikohas esitatud hinnakirjas tubakatoote või tubakatootega seonduva toote nimi ja kaubamärk sõnalisel kujul.”

Seletuskirja kohaselt kõrvaldab viidatud sätte vastuolu kehtivast sõnastusest. Samas jääb ebaselgeks, millist vastuolu täpsemalt selle muudatusega kõrvaldatakse.

Kaubanduskoja ettepanek:

Teeme ettepaneku jätta Eelnõust välja § 3 p 3 või siis alternatiivina tuua seletuskirjas selgemalt välja, miks on muudatust vaja.

Loodame, et peate võimalikuks Kaubanduskoja ettepanekuid arvesse võtta. Vajadusel oleme valmis kohtuma ja oma ettepanekuid täiendavalt selgitama.

Lugupidamisega

/allkirjastatud digitaalselt/

Mait Palts

Eesti Kaubandus-Tööstuskoja peadirektor

Koostanud: Marko Udras marko.udras@koda.ee 6040070